

Zápisky z
dobrovoľníckych
zážitkov

EUROPEAN
SOLIDARITY
CORPS

Zápisky z dobrovoľníckych zážitkov

V roku 2022 sme sa venovali aj vysielaniu dobrovoľníkov do zahraničia v rámci programu EÚ – Európsky zbor solidarity.

Boli to projekty, zamerané na dlhodobé individuálne, aj krátkodobé skupinové dobrovoľníctvo.

Rozhodli sme sa pomenovať túto publikáciu „Zápisky z dobrovoľníckych zážitkov“ keďže sa jedná o autentické výpovede dobrovoľníkov, s ktorými sa s nami bezprostredne podelili.

Ponorte sa do života Martina, Emy, Doroty, Petry, Hanky, Terezky, Mateja, Emy, Kristiána, Roba, Matyasa, Terezky a užite si čítanie.

Prajeme aj Vám možnosť prežiť zážitky, ktoré sa stanú neoddeliteľnou súčasťou vašich životov a trochu vás vykoľaja z vášho každodenného života a obohatia o nových kamarátov, skúsenosti a zistenia. :)

Stačí sa zapojiť do projektov programu Európskeho Zboru Solidarity :)

Financovaný
Európskou úniou

EURÓPSKY
ZBOR
SOLIDARITY

Projekty programu Európskeho zboru solidarity sú finančne podporené z prostriedkov Európskej únie.

Martinov ESC projekt v Ríme

Tento dobrovoľnícky projekt začal nezvyčajne, a to cestou do Ríma cez Neapol, kde sme spolu s Luckou strávili necelý deň, obzreli sme si niekoľko zaujímavých miest a pri presune z letiska na železničnú stanicu sme boli vtiahnutí do pravej rušnej atmosféry Talianska. Popoludní sme sa rýchlovlakom presunuli do Ríma. Po prvom stretnutí s ďalšími dobrovoľníkmi sme sa začali spoznávať a rozprávať sa o rôznych témach. Keďže v deň príchodu sme mali voľný program, večer sme spoločne vyrazili objavovať nekonečné množstvo pamiatok Ríma. Veľmi rýchlo sme si uvedomili, že nám to popri práci zaberie celý pobyt.

Ďalšie ráno už na nás čakal Carlos, ktorý nás mal na starosti, dal nám potrebné inštrukcie a pustili sme sa do práce. Našou úlohou bolo pomáhať pri rekonštrukcii komunitnej školy. Všetok voľný čas sme trávili zaujímavými a zábavnými aktivitami a nekonečným spoznávaním rímskych zákutí a pamiatok. Takto prebiehal celý prvý týždeň, prácu sme zvládali, boli sme rozdelení do niekoľkých skupín. Jedna skupina upratovala záhradu, druhá zoškrabovala starú farbu a omietku, ďalšia zasa nanášala novú omietku, posledná skupina mala na starosti vytváranie elektronických dokumentov skenovaním kníh. V jednotlivých skupinách sme sa samozrejme striedali.

Prešiel prvý týždeň a s ním prišli naše vytúžené dva dni voľna. Rozhodli sme sa, že prvý deň strávime na pláži Santa Severa, necelú hodinu cesty vlakom z Ríma. Počasie nám naozaj prialo a všetci sme sa zabavili a užili sme si to. Na druhý deň sme mali naplánovanú celodennú prehliadku Vatikánu.

Ďalší týždeň nás čakali nové úlohy, novoomietnutú prednú stranu budovy bolo potrebné vymaľovať. Popoludnia sme trávili rovnako, a to večernými prechádzkami po Ríme alebo s novými priateľmi, s ktorými sme sa spoznali.

Zároveň sme zažili aj búrlivú atmosféru majstrovstiev Európy vo futbale, ktoré sa práve konali a my sme na nich, samozrejme, nemohli chýbať. Neváhali sme a pridali sme sa k davu nadšených fanúšikov, ktorí sledovali priamy prenos zápasu v miestnom parku, kde ho naživo premietali. Víťazstvo Talianska, ktoré sa stalo majstrom Európy, sme museli patrične osláviť v centre mesta.

Pred koncom nášho projektu sme v škole, ktorú sme opravovali, usporiadali spoločnú večeru, na ktorú prišli miestni obyvatelia a dokonca aj kapela, ktorá nám spríjemňovala večer. Nadišiel posledný deň a keďže sme sa všetci veľmi zblížili, napriek tomu, že počas pobytu prevládala medzi nami humor, pri lúčení nechýbali slzy. Samozrejme, ostali nám kontakty a nezabudnuteľné spomienky na celý život.

1. Čo ťa najviac prekvapilo počas projektu?

- Voľnosť, ktorú sme všetci mali.

2. Čo bola najväčšia obava akú si mal pred projektom a ako si zvládol ju premôcť?

- Najviac som sa bál toho, či si budeme všetci rozumieť vyše dva týždne vkuse. Počas tohto projektu sme nemali ani jeden konflikt alebo hádku. Zistil som, že aj keď sme boli v mnohom rozdielny všetkých nás spájalo jedno a to pomôcť dobrej veci a zabaviť sa pri tom.

3. Čo si sa naučil, alebo čo si odnášaš naspäť z projektu (vedomosti, pocity, spomienky)

- Ako nanášať omietku na steny.
- Zaujímavé informácie o iných kultúrach.
- Spomienku na srdečného Carlosa, ktorý nám vysvetľoval ako máme pracovať a narodeninové prekvapenie ktoré sme mu prichystali.

4. Akú radu by si dal niekomu, kto ide na ESC projekt?

- Nebrať si zbytočne veľa oblečenia a celkovo batožiny nie je to potrebné.

Petra - 3 týždne v krajine elfov a víl – Embrace the Darkness, Finland 2021

O možnosti účasti sa projektov ESC som sa dozvedela ešte koncom strednej školy, kedy som sa spoločne so svojou dobrou kamarátkou prvýkrát vydala na týždňovú mládežnícku výmenu Erasmus+. Z projektu som prišla domov nakoľko nadšená, že som sa v to isté leto zúčastnila ešte jednej výmeny. Od toho momentu som vedela, že sa chcem zapojiť aj do projektu Európskeho zboru solidarity, ktorý je na rozdiel od výmen dlhodobejší a jeho prínos pre spoločnosť vnímam ako hodnotnejší.

Medzičasom som ale začala štúdium na vysokej škole a na projekty a podobné aktivity už nevyšlo toľko času. Po vyše roku korony a štúdiu z domova sa v mojej hlave opäť zrodila myšlienka splniť si svoj sen a vydať sa na niekoľkotýždňové dobrodružstvo do zahraničia, konkrétne do Fínska.

Téma projektu ma hneď zaujala, bola o Fínskych tradíciách, práci s mládežou a v neposlednom rade o udržateľnosti a ekológii. Najmä ekológiu vnímam osobne ako veľmi dôležitú tému v súčasnom svete a vďaka tomuto projektu som stretla veľa ľudí podobne zmýšľajúcich, s ktorými som aj po skončení projektu ostala v kontakte.

Predtým než začal samotný projekt sme spoločne s dobrovoľníkmi a organizátorkami mali spoločný zoom call. Bolo veľmi príjemné sa takto vopred zoznámiť, predstaviť sa a vymeniť si základné info o sebe. Do Fínska som priletela dva dni pred

projektom. Spolu s ďalšou účastníčkou zo Slovenska sme sa ubytovali na dve noci v Helsinkách, kde sme stretli ďalšie dve dobrovoľníčky z Francúzska a spoločne pochodili zákutia Helsiniek.

Nastal čas nastúpiť na vlak a vydať sa do Severnej Karélie, oblasti na východe Fínska, známej vďaka nádhernej prírode a svojim tradíciám. Nie nadarmo všade vo Fínsku obľubujú takzvaný „Karelian pie“, známe pečivo z ražnej múky.

Do nášho „venue“ sme prišli neskoro večer, takže sotva sme sa navzájom zoznámili, hneď sme sa ubytovali a išli spať. Ďalšie ráno totiž na nás čakal rušný deň. Po rannom teambuildingu sme nasadli na autobus, ktorý nás odviezol na farmu uprostred Fínskeho lesa. Čakal na nás workshop pečenia vlastného „Karelian pie“! A po workshope, ako je vo Fínsku zvykom, sme mali možnosť ísť do sauny. Nie však do hocijakej, ale do tradičnej dymovej, umiestnenej v malej stodole neďaleko rieky, ktorá poslúžila na otužovanie sa.

Druhý deň na nás čakal výlet do národného parku Koli. Obuli sme si svoje trackingové topánky a vyšľapali po strmých skalách, odkiaľ na nás čakal nádherný výhľad na štvrté najväčšie jazero Fínska. S týmto parkom sa spája množstvo legiend a mýtov, o ktoré sa s nami podelila naša milá sprievodkyňa.

Nastal deň tri. Dost' už bolo srandy, po tomto nadštandardnom privítaní, ktoré pre nás pripravila Fínska organizácia, bol rad na nás, aby sme prispeli aj my svojou prácou. Počas nasledujúcich dní nás rozdelili do viacerých skupín a každý deň sme sa striedali v druhu činnosti, ktorá pripadala na jednotlivé skupiny. Práce to boli rôzne, či už sa jednalo o vyznačovanie turistických ciest v miestnom lese, prácu s mládežou v neďalekom mládežníckom centre, varenie, písanie článkov na sociálne médiá či dokonca natáčanie hororov.

Hlavným cieľom našej dobrovoľníckej skupiny bolo dozvedieť sa viac o dávno zabudnutej Fínskej tradícii – Kekri. Kekri je oslava prechodu medzi letom a jeseňou, obdobím úrody a obdobím zimy. Je to obdoba nášho sviatku Všetkých svätých a amerického Halloweenu. Fíni verili, že nás prichádzajú navštevovať duše našich zosnulých blízkych. Súčasťou tohto

sviatku je aj návšteva maskovaných návštevníkov, obyčajne v kostýme kozy. Títo návštevníci si vyžadujú byť pohostení, v opačnom prípade sa domácim vyhrážajú rozbitím ich pece. Tradícia Kekri však už vymiera a pamätá si ju už iba zopár ľudí v seniorskom veku. Tých sme ako dobrovoľníci boli navštíviť a vyspovedať. Koncom nášho projektu sme pripravili pre miestnych obyvateľov, najmä pre rodiny s deťmi, udalosť, ktorej cieľom bolo opäť obnoviť povedomie tohto sviatku a zároveň využiť túto udalosť ako príležitosť na lepšie zoznámenie sa s nami, dobrovoľníkmi z rôznych krajín Európy.

Kristiánova ESC v Poľsku - tipy skúseného dobrovoľníka

Hello, my name is Kristián. I come from Slovakia and I took part in the integrart5 project (2021-2022) in Cracow. In our project there were actually 6 volunteers. We all lived together but for the most part, each of us worked in a different cultural institution, besides some common activities that we worked on together. Each of us organized art and language exchange themed classes and workshops plus helped with regular events and activities in the places we worked in.

Here, I'm going to share some information about my experience in the long term volunteering project that might be useful for people who are also considering joining the European Solidarity Corps.

Feeling cozy at your new home

Due to some issues with documents, the entire project had to start 1 month late – in November. Cracow is quite dark and rainy in November, which made it somewhat harder to feel positive in the new place, but people in the project were very welcoming and so was our apartment, because we made a big effort to make it look and feel like home right away. I recommend you to do the same. It's best that you turn your new home into your safe place, it will pay off later.

Make new friends

In the first 3 months we had to stay in quarantine for 2 weeks TWICE plus we traveled home for Christmas. This made our adaptation period in the project quite long and hard, but we spent a lot of time together and became really close with each other, which was amazing for the project. Months later we had a very stressful period and a lot of changes in the project due to the war in Ukraine and the number of refugees fleeing to Cracow.

I can imagine that if we didn't have each other, we would most probably all have left the project at this time. Instead we managed it all and started to spend 1 day a week volunteering in a place where we helped distribute donated clothes to the Ukrainian refugees. We helped organize workshops making food and other things for the refugees and shared tons of information on how to help the refugees on social media. All of this made a huge difference for many people.

I believe that connecting with the new people around you can turn your experience around completely, which brings me to another thing I dealt with in the project that might be helpful for you to read about.

How to get along with 6 people when all of you have to share a flat and 1 bathroom

Divide your chores in the house and do them properly, so you don't make each other's lives harder. Set some rules and boundaries that will help everyone feel comfortable, but won't oppress others at the same time.

For instance: if you want to take a bath that takes 1 hour, first ask everyone if they need to use the toilet, or: if you need to shower in the morning, wake up extra early, so other people don't have to wait 30 minutes to brush their teeth or pee before leaving the house, etc.

This should prevent unnecessary conflicts.

If you feel like there are some issues in the house, it's also good to organize a meeting with all of you and talk about it openly, rather than to hold a grudge and slowly start hating someone.

Don't procrastinate

In winter time, there wasn't so much happening in the clubs we worked in because of covid. I used this extra time to think about what I can do during the rest of the year and almost every idea that I came up with was supported by people in the project. However, because of the issues with covid, extra work when the war in Ukraine started and ultimately because of me postponing the things that could have been done earlier, not all of my propositions could have been turned into reality.

Therefore, maybe a little piece of advice for you: if you have an idea and you're excited about it, try to make it happen as soon as possible even though you have 12 months in the project ...because many unexpected changes may happen during your project too and then you might not have the chance to carry out all of your ideas.

I hope you manage to make the best out of your experience. For me, looking back at the project, I feel like it was a great opportunity to express my creativity, make new connections, gain confidence in myself and my capacities, gain extra skills in teamwork, organizing events, learn languages, etc, ...and I believe that all of this combined with the amazing friends I made there has completely changed my direction in life for the better. I hope it will be the same, or even better for you!

Dorota: La vita è bella in Italia

More, úzke a pokrivené uličky, káva za euro na stojáka, aperitivo a úžasné jedlo - život v Taliansku je ako sen. Janov, hlavné mesto Ligúrie, kde som strávila rok ako dobrovoľníčka, je skvelým a jedinečným miestom, kde si to môžete vyskúšať.

V meste je jeden z najväčších prístavov v krajine, aj preto je ohromne multikultúrnym miestom. Pristáhovalci často žijú práve v historickom centre, kde majú svoje obchodíky s ovocím a zeleninou, krajčírskedielne alebo stánky s rýchlym občerstvením. Táto kultúrna rozmanitosť dodáva Janovu nezameniteľný pôvab.

Práve multikulturalita bola tým, čo ma na projekte najviac bavilo. Pracovala som v centre pre deti a mládež, kde decká trávili čas po škole. Deti v našom centre boli z rodín s nízkym príjmom, teda najmä deti rodín migrantov, hlavne z južnej Ameriky, Číny, Senegalu a Bangladéša. Prv som si prácu s deťmi (a ešte v cudzom a neznámom jazyku) nevedela ani predstaviť, keďže som takú skúsenosť za sebou ešte nemala, no bola to výzva, ktorú som musela a chcela prekonať. Deti sú však úžasné a čoskoro sme si k sebe našli cestu. Moji kolegovia v Centro Storico Ragazzi boli tí najmilší ľudia, moji mentori a veľmi rýchlo aj naozajstní priatelia. Práca bola jednoduchá a veselá, bavila ma tak veľmi, že som sa rozhodla v budúcnosti robiť práve niečo také.

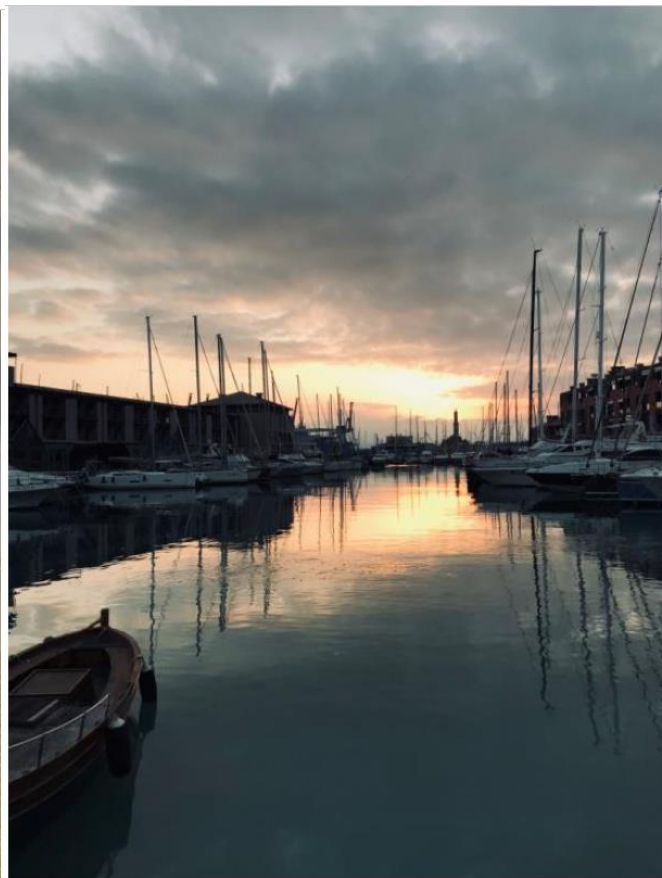
Mojou úlohou bolo pomáhať s každodenným chodom centra: pomáhala som s domácimi úlohami (čo bolo na začiatku veľmi

zábavné, keďže som vôbec nevedela po Taliansky), vymýšľala rôzne aktivity, hrala s deťmi hry... Deti sme vyzdvihovali v školách, niekedy sme s nimi aj obedovali. K dispozícii sme mali viacero priestorov v centre mesta, každé bolo niečím zaujímavé a na inom mieste, raz-dva sme aj preto Janov spoznali. Cez leto sme chodievali k moru, do parku a robievali sme s deťmi rôzne workshopy, čo sme si všetci po skončení školského roku ohromne užili.

Mesto je popretkávané malými milými barmi, kde sme s kolegami a ostatnými dobrovoľníkmi trávili voľný čas. Janov je obklopený kopcami, je teda veľmi jednoduché vybehnúť si na prechádzku do lesa. Vlak Vás zasa za chvíľočku dostane na pekné kamenné pláže. Neďaleko je svetoznáma Cinque Terre, ktorú stojí za to navštíviť.

V Janove prebiehalo súčasne hneď niekoľko dobrovoľníckych projektov, bolo nás preto až štrnásť dobrovoľníkov. Bývali sme dokopy v troch bytoch neďaleko od seba. Veľmi často sme si spolu varili, hrali hry, organizovali večierky, chodili do mesta, do prírody alebo k moru. Oslávili sme spolu Vianoce, Silvestra aj Veľkú Noc ako rodina.

Vďaka tejto skúsenosti som mnohé zažila - s ostatnými dobrovoľníkmi sme precestovali rôzne kúty Talianska, získala som skvelých priateľov z celej Európy, celkom som zmenila profesijné zameranie a naučila sa rozprávať a variť po Taliansky - Taliančina je krásny, romantický a hravý jazyk, ktorý sa dá naučiť veľmi rýchlo. Nám s tým pomáhali dobrovoľníci z centra a samozrejme, deti. :) Predovšetkým som sa však zaľúbila. Do Talianska, do Janova, ale najmä do 'mojich' detí, ktoré bolo najťažšie opustiť. Do Janova sa určite budem vracieť...

Hanka: Prvé 2 mesiace v Chorvátsku na ESC projekte :)

Naša ESC dobrovoľníčka Hanka je na dlhodobom dobrovoľníckom projekte cez program Európsky Zbor Solidarity. Zúčastňuje sa projektu našej partnerskej organizácie Amazonas s názvom Building an inclusive society v Záhrebe v Chorvátsku. Jej zážitky za necelé 2 mesiace stoja za prečítanie.

Volám sa Hanka a už skoro dva mesiace žijem v Zagrebe, hlavnom meste Chorvátska. Keď som sa rozhodla pre „gap year“ počas svojho štúdia, dúfala som, že nájdem organizáciu, vďaka ktorej nadobudnem praktické znalosti v mojom obore (psychológii). Na stránkach European Solidarity Corps (ESC) je veľké množstvo projektov, avšak tento na mňa zakričal hneď od začiatku! Organizácia Amazonas s projektom „Building an inclusive society“ ponúkala všetko, čo som očakávala a ešte viac.. A k tomu 11 mesiacov v Chorvátsku, objavovanie novej krajiny, kultúry a ľudí? To znie ako sen!

Prvý mesiac sa niesol v duchu objavovania Zagrebu, našej novej organizácie a spoznávania sa s ostatnými dobrovoľníkmi. Pre tento projekt sme boli vybraní 4, každý z inej krajiny (Nemecko, Francúzsko, Taliansko a Slovensko). Hlavnou aktivitou Amazonas organizácie je **capoeira**, a každý člen ju musí ovládať. Preto sme ju začali trénovať aj my! Tento týždeň sme mali našu prvú verejnú Rodu (kruh, v ktorom sa hrá capoeira), kde sme mali možnosť ukázať, čo sme sa zatiaľ naučili. Okrem našich osobných tréningov, pomáhame aj pri tréningoch detí

s autizmom. Každý z nás má na starosti jedno dieťa, ukázať mu každý pohyb, občas ich motivovať, či upriamiť ich pozornosť späť na cvičenie. Samozrejme máme aj iné povinnosti okrem capoeiry. Každý dobrovoľník vyučuje jazyk. Väčšinou je to ich rodný jazyk, avšak keďže Slovenčina a Chorvátština nie sú až tak odlišné, ja som začala učiť konverzačnú Angličtinu. Taktiež máme možnosť vytvoriť vlastné neformálne workshopy. Moja séria workshopov „Power of communication“ sa začne budúci týždeň. Naše ďalšie povinnosti pozostávajú z písania mesačného blogu, učenia sa Chorvátštiny, úprava fotiek a videí, koordinácia miestnych dobrovoľníkov a iné.

Samozrejme okrem práce si treba užiť aj trochu zábavy! Veľmi rýchlo pochopili, že najlepší spôsob ako spoznať nových ľudí je stať sa členmi ESN, študentská organizácia pre erasmus študentov. Spolu sme už stihli objaviť nádherné Plitvické jazerá, kde sa

10 študentov stratilo a keďže meškali viac ako hodinu, jednoducho sme ich tam nechali. Áno správne! Tiež som tomu nemohla uveriť, keď náš autobus odchádzal o 10 ľudí prázdnejší, avšak ich vysvetlením bolo, že už sme všetci dospeli a 150 ľudí predsa nemôže čakať na zvyšných 10 navždy! Ďalším bol výlet do Samoboru, kde sme sa náhodou pripojili k miestnym ľuďom počas osláv Dňa Samoboru. Ich pohostinnosť nemala konca a ich hlavným heslom bolo žiadne prázdne poháre! Taktiež sme si zaspievali s miestnym spevákom a legendou, vraj Chorvátsky Pavarotti! Samozrejme nesmel chýbať volejbalový turnaj (ktorý sme neočakávane vyhrali), Halloweenka párty, návštevy múzeí a mnohých kaviarní.

Presťahovať sa do cudzej krajiny, s cudzími ľuďmi sa na prvý pohľad môže zdať odstrašujúce. Avšak verte mi, že je to tá najlepšia skúsenosť! Len za krátke dva mesiace som sa naučila množstvo nových vecí, navštívila nové miesta a spoznala množstvo skvelých ľudí z rôznych krajín!

Hankin ESC projekt po pol roku v Chorvátsku

Hanka je na ESC projekte v Chorvátsku už pol roka. Prečítajte si ako zbiera cenné skúsenosti, v rámci projektu "Building an Inclusive Society", koľko toho zažila a ako sa jej darí naplňovať ciele projektu.

Ahoj!

To som znova ja, Hanka. Môj ESC projekt v Chorvátsku už trvá niečo vyše 6 mesiacov, a preto je čas na „mid-term evaluation“.

Keď som Vám naposledy písala, ako sa mám, a čo tu robím, boli to len čerstvé 2 mesiace môjho projektu. Všetko bolo nové a vzrušujúce. Objavovanie mesta, spoznávanie sa s novými ľuďmi a zabíjanie sa v novej organizácii s kopou nových aktivít. Mnohé sa od vtedy zmenilo a zároveň je všetko rovnaké..

Ako som spomenula v mojom predchádzajúcom článku, hlavnou aktivitou Amazonas (mojej organizácie) je **capoeira**. Počas našich osobných tréningov sme na začiatku mali začiatočnícku skupinu. 2x do týždňa nás učili nové pohyby a triky. Avšak po Vianociach sa náš tréner rozhodol, že by bol dobrý nápad, keby našu skupinu spojil s tou pokročilou! No viete si to predstaviť? My 3 dobrovoľníčky, čo sme ani poriadne nevedeli, čo capoeira je, predtým, ako sme sem prišli a banda capoeirstov, ktorí trénujú už roky! No, musím povedať, že zo začiatku sme chodili z tréningov domov úplne vyštvavené a unavené, keďže intenzita tréningov sa brutálne zvýšila! Ale, keď sa na to pozriem teraz, tak som za toto rozhodnutie veľmi rada. Donútilo nás to sa naučiť nové pohyby oveľa rýchlejšie a počas tréningov máme možnosť pracovať v páre s omnoho skúsenejšími, a teda sa od nich veľa naučiť. Taktiež stále pokračujeme s tréningami s autistickými deťmi. Keďže už s nimi pracujeme 6 mesiacov, navzájom sme si na seba zvykli a nadviazali emocionálne väzby. Keď za vami príde dieťa počas tréningu a len tak vás objíme, alebo s vami začne

tancovať do rytmu hudby je to neopísateľne naplňujúci pocit. Samozrejme, nie vždy je to len ružové. Nie vždy majú náladu byť súčasťou tréningu a občas je veľmi náročné ich motivovať a udržať ich pozornosť. Občas niektorých musíme nechať tak a celý tréning len presedia v kúte.

Mojou novou aktivitou je program Tribo Moderna. Tento program bol vytvorený pre deti s emocionálnymi problémami, problémami správania, alebo deti s pravdepodobnosťou vyskytnutia sa mentálnej poruchy. Školský psychológ, alebo iný pracovník ich odporučí pre tento program. Tieto tréningy capoeiry majú za cieľ naučiť ich disciplínu. Zo začiatku som len pomáhala s tréningom. Pomôcť im ukázať rôzne pohyby, prípadne byť s niektorým dieťaťom v páre. Avšak pred mesiacom som začala sama viesť začiatky tréningu. Mojou úlohou je vymyslieť začiatočnú hru a rozcvičku a udržať si poriadok medzi deťmi. Moje hodiny konverzačnej Angličtiny sa premenili skoro na konverzácie s kamarátmi. S mojimi študentami sme sa skamarátili a často počas hodiny rozoberáme naše životy alebo situáciu vo svete. To je výhoda konverzačnej Angličtiny, oproti hodinám jazyka, ktoré majú moje spolubývajúce. Pointou mojich hodín je len rozprávať po Anglicky. Aká je téma to už záleží na nás.

Ďalšou novinou je knižný klub, ktorý som založila. Každý mesiac vyberieme knihu, ktorú všetci prečítame, a potom sa stretne a rozoberieme naše názory a postrehy na postavy a dej. Taktiež sme organizovali [interkultúrne večery](#), počas ktorých sme predstavili našu krajinu a kultúru. Všetky ostatné aktivity ostali po väčšine rovnaké.

amazonas

EUROPEAN
SOLIDARITY
CORPS

Čo sa osobného života týka, minule som spomenula, že najlepším spôsobom, ako si nájsť kamarátov je pripojiť sa k ESN Erasmus skupine! A musím povedať, že som nesmierne rada, že sme tak urobili. Prvý semester by nebol rovnaký bez našej šialenej interkultúrnej partie. Hry volejbalu, 6 hodinové hranie Una, výlety, nekonečné kávičky a samozrejme párty dodali tomuto semestru skvelý balans s prácou. No samozrejme to malo aj negatívnu stránku a tou je, že po Vianociach sa začalo mesačné lúčenie. Každý týždeň postupne odchádzali všetci naši kamaráti, a to samozrejme viedlo k veľa emóciám. V druhom semestri sme si zatiaľ novú partiu nenašli, lebo sme každý víkend niekde. Či už je to výlet po pobreží, návšteva iných dobrovoľníkov po Chorvátsku, alebo turistický víkend v horách. No môžem povedať, že sa rozhodne nenudíme.

Samozrejme, že nie vždy bolo všetko len ružové. Keď dáte dokopy 4 ľudí z iných krajín, ktorí spolu bývajú, pracujú a majú rovnakých kamarátov občas nastanú aj nehody. Ale aj to je súčasťou tohto projektu. Dôležité je sa z toho poučiť, vyrozprávať si to a pohnúť sa ďalej. Pred sebou máme ešte posledné 3 mesiace a som veľmi zvedavá, čo nám prinesú.

Hankin ESC projekt v Chorvátsku - spomienky

Akoby to bolo včera, keď som písala o tom ako objavujeme Záhreb a všetky naše aktivity. Ako to tak býva, celý rok preletel ako voda a ani som sa nenazdala a som na konci. Všetky naše aktivity sa blížia ku koncu a pomaly je čas sa rozlúčiť. A tak vám teda rozpoviem ako som sa v Chorvátsku mala, čo som sa naučila a čo mi tento projekt dal.

Myslím si, že každý, kto sa podobného projektu zúčastnil vám povie, že jedny z najdôležitejších vecí, ktoré získate sú priateľstvá a konexie. Počas tohto roka som spoznala a stretla nespočetne veľa ľudí. Či už sú to kamaráti, ktorí tu boli na Erasme, ľudia z capoeira komunity, ďalší dobrovoľníci, alebo náhodný človek, ktorého som stretla na párty. Každý z nich mi niečo dal, niečo ma naučil, alebo mi otvoril dvere možnostiam, o ktorých som ani nevedela. Napríklad taký Brian. Američan, ktorý cestoval po Európe a na pár dní sa zastavil aj v Záhrebe. V jeden večer sme sa stretli v parku a dali sa do reči. Vyšlo najavo, že pracuje v Apple v New Yorku, a tak po prerozprávanom večeri mi povedal, že keď tam raz prídem mám u neho tour po Apple. No

povedzte, nie je to cool? Áno, s najväčšou pravdepodobnosťou sa už nikdy nestretneme a on možno už aj zabudol, že mi niečo také sľúbil. Avšak to nikdy neviete a mnoho takýchto známych sa vám v živote môže hodiť.

Vďaka našim capoeira tréningom a udalostiam som sa stala súčasťou tejto komunity. V máji sme mali Batizado a Troca de Corda, čo znamená výmena opaskov. Bola to veľká celovíkendová udalosť. Musím povedať, že keď boli na rade naši artistickí chlapci, nezdržali sme sa emócií. Cítila som sa ako hrdá mama. Predsa len, po roku tréningov, keď na začiatku sa ani poriadne nerozprávali medzi sebou, ich vidieť pred všetkými rodičmi predviesť čo sa naučili, bolo úžasné. No, a keďže sme celý rok poctivo trénovali aj my, tak nás naši tréneri prekvapili našimi vlastnými cordami. A tým sme sa oficiálne stali capoeiristami. Okrem cool pocitu, to však prináša aj mnoho výhod a možností. Napríklad, často je možné na pár dní navštíviť inú capoeira skupinu /či už v inom meste, alebo aj krajine/. Sú to neskutočne otvorení a priateľskí ľudia a radi vám umožnia zúčastniť sa ich tréningu, prípadne aj ponúknu ubytovanie. Jedna naša trénerka raz povedala, že capoeiristi sú skupina tak trochu divných a odlišných ľudí, v tom najlepšom slova zmysle, a ja s ňou nemôžem viac súhlasiť.

Jedny z najbližších ľudí, s ktorými sme sa tu stretli a spoznali sú rozhodne ostatní ESC dobrovoľníci. Počas nášho on-arrival kempu sme sa veľmi zblížili s dobrovoľníkmi z Vukovaru a ostrova Murter. A keďže je to super možnosť ako cestovať po Chorvátsku, a mať ubytovanie zadarmo, začali sme sa pravidelne navštevovať. Tým sme samozrejme ešte viac upevnili naše vzťahy. Navštívili sme spolu Pulu, kde sme strávili víkend objavovaním historickej časti mesta a samozrejme nesmeli chýbať ani poobedie na pláži! A keďže naše mid-term orientation bolo online rozhodli sme sa, že ho aj tak chceme stráviť spolu. Tak sme sa spolu vydali na výlet Zadar-Šibenik-Split a odtiaľ sme spolu online plnili všetky úlohy.

Boli sme skutočne rozmanitá skupina, či už vekovo alebo národnostne. Avšak všetci sme prechádzali podobnými situáciami a preto bolo jednoduché to spolu zdieľať. Ani koniec projektu náš nezastavil, a aj napriek tomu, že sme teraz všetci začali znova školu (väčšina z nás v iných krajinách) sme sa v Septembri stretli v Paríži na predĺžený víkend!

Keď sa na to pozriem späť, vo vonkajšom svete by sme sa takáto skupinka asi nikdy dokopy nedali. Aj preto sú tieto projekty a aktivity skvelé! Často vás dajú dokopy s ľuďmi, o ktorých by ste ani nepovedali, že vo svojom živote chcete alebo potrebujete. A práve z týchto ľudí sa často stanú tí najlepší priatelia.

Samozrejme je mnoho ďalších ľudí, ktorí urobili tento celý rok nezabudnuteľným, avšak keby mám písať o všetkých, asi by to chvíľu trvalo. Dúfam, že vám môj príbeh niečo dal, alebo motivoval, tiež podniknúť podobné dobrodružstvo!

Lúčim sa s vami!

Hanka

Matejova EVS vo Švajčiarsku

Môj rok dobrovoľníctva bol rokom zmien a poznávania. Spoznal som priateľstvo, ale aj čo to znamená byť psychicky úplne na dne.

Volám sa Matej a strávil som rok vo švajčiarskej komunite zameranej na trošku nezvyčajné prehlbovanie vzťahov a ekológiu.

Tam som sa stretol so svojou skupinou dobrovoľníkov - boli sme len štyria a tak bol priestor otvorený pre skutočné intenzívne vzťahy.

Každé ráno začalo zdieľaním v kruhu, spevom pesničiek zo všetkých kútov sveta, hraním hier a rozdelením úloh na daný deň. V úlohách som si vždy niečo našiel - prerábanie interiérov, robenie dezertov pre hostí komunity, strihanie malinčia či šitie utierok pre našu kuchyňu.

Niekedy som nebol úplne spokojný s úlohami, najmä keď som mal čistiť kúpeľne po víkendovej akcii, ale to patrilo k našim úlohám a tak sme sa museli ako dobrovoľníci striedať. Všetci sme aj tak vedeli, že oproti toľkej zábave, ktorú sme zažili to vôbec nestojí za reč.

Veru tak, toľko osláv, tancovačiek so živou hudbou, akcií so stovkami ľudí, večermi v útulnej saune som nikdy predtým a ani potom nezažil. A to je presne to, čo si z mojej dobrovoľníckej služby odnášam - prémiové zážitky, ktoré sa na množstvo vyčistených záchodov vôbec nedajú prepočítať.

Nebol som jediný, tak nadšený z nášho pestrého života - Švajčiarsko je veľmi multikultúrna a bohatá krajina. Všetci štyria sme si našli svoje miesta, svojich ľudí...

Slovinka Ana hrávala na husliach a robila koncerty s komunitným remeselníkom, ktorý vedel fantasticky hrať na akordeón. Raz zorganizovala aj koncert na ktorom som mohol hrať Didgeridoo a arménsky Duduk, ktorý mi práve vo Švajčiarsku prirástol k srdcu.

Maďar Gergő po väčšinu svojho času trávil s Netflixom vo svojej izbe, ale takisto ako aj ja bol posadnutý elektrickým autom Tesla X ktoré sme si spolu niekoľkokrát prenajali a šli spolu na výlet k neďalekej rieke, do mesta či do pár kilometrov vzdialeného Rakúska. Vďaka Gergő-vi sme všetci chytali záchvaty smiechu z ktorých nás každý deň bolela hlava.

A nakoniec Melike, ktorú som nedávno navštívil v tureckom Izmire. Melike bola taká všehochuť a preto sme spolu mohli stopovať autá naprieč Švajčiarskom, navštíviť iné dobrovoľnícke projekty a komunity, ísť na Štedrý večer maľovať perníky s bezdomovcami či viesť nádherné rozhovory pri Bodamskom jazere, alebo na záhrade pri ohnisku.

To sme boli my - naša malá komunita dobrovoľníkov v spoločenstve Sennruti. Zažili sme spolu veľa zábavy, ale aj veľa plaču a konfliktov. A to nielen v našich vzťahoch, ale aj s ostatnými členmi komunity. Na mieste, kde spolunažíva päťdesiat ľudí to tak chodí...je to veľká výzva, ktorá človeka naučí vidieť svet aj z pohľadu druhých.

Čo som si teda z mojej služby odniesol? Nezabudnuteľné zážitky, nejakú tú nemčinu a vreckové, množstvo nových zručností, vďaka ktorým som omnoho samostatnejším a teraz už dvojročný vzťah s mojou priateľkou... a omnoho viac. Ale možno je takisto dôležité spýtať sa, čo z mojej prítomnosti na programe mali druhí...

2 týždne dobrovoľníčenia na juhu Talianska

Na môj projekt v Taliansku som sa tešila už od momentu, keď som dostala mail o tom, že ma vybrali. Túto skúsenosť som videla ako možnosť vystúpiť zo svojej komfortnej zóny a zažiť niečo nové.

V malej talianskej dedinke v kraji Cillento sa nás zišlo 11 dobrovoľníkov zo Španielska, Rakúska, Česka, Francúzska, Slovenska a Talianska.

To že čas je pre Talianov relatívny pojem sme sa naučili veľmi rýchlo. No aj tak sme vždy naivne naleteli na ich ubezpečenia, že tentokrát bude všetko nachystané na čas a začneme pracovať v dohodnutú hodinu. Čakania sme si krátili rozhovormi a v konečnom dôsledku sme sa tak ešte viac zblížili a na tých par týždňov sa z nás stala provizórna rodina. Z našej školy, kde sme bývali sme mali výhľad až na more a celý kraj Cillento ako na dlani. Jediná nevýhoda boli sprchy, do ktorých sme museli chodiť až na futbalový štadión a po ceste naspäť do kopca sme boli rovnako spotení ako predtým.

Celý projekt sa niesol v duchu atmosféry, akú na obyčajnej dovolenke nikdy nezažijete. Komunita dediny Stella Cilento na juhu Talianska ma očarila. Obyvatelia tejto dedinky nás bez váhania prijali ako svojich a neprešiel deň, kedy by s nami neprehodili par slov lámovou angličtinou alebo aspoň nezamávali na pozdrav. Čo je to pravá domáca Talianska kuchyňa som naozaj okúsila až tu. Dodnes spomínam na chutné polpette, pizzu pancho a limoncello, ktoré mám denne pripravovala miestna vychýrená kuchárka Antoniella.

Taliani sú povestný tím ako sa vedia baviť a užívať si život naplno. Neutíchajúce miestne festivaly a dedinské oslavy mi to iba potvrdili. Ak sa festival nekonal v tej vašej dedine, mohli ste si byť istý, že v niektorej na okolí určite áno. Ale aby som sa dostala aj k dobrovoľníčeniu. Našou úlohou bolo pomôcť s prípravou miestneho festivalu, ktorý bol najväčší v okolí a každý rok sa tu zišlo veľké množstvo ľudí, aby sa zabavili a pochutili si na dobrom jedle. Keď si predstavíte, že reálna príprava festivalu sa začala 2 dni pred jeho začiatkom a ešte hodinu pred príchodom prvých ľudí sme vešali posledné ozdoby a maľovali smerové tabule je ohromujúce ako sa všetko podarilo stihnúť presne na čas. Cuntaria bola celá o tradícii ústneho predávania rozprávok a príbehov. Každý prispel svojou rukou k dielu a prípravami žila celá dedina. Výsledok spoločného úsilia boli nádherne vyzdobené ulice, kopy jedla a pitia a úžasná atmosféra. Festival bol taktiež odmenou pre nás dobrovoľníkov a všetci sme si ho spolu užili.

Voľného času bolo až až a krátili sme si ho rôznymi aktivitami. Asi 20 minút autom od našej dediny bolo more a vďaka ochotným mladým ľuďom zo Stelly, ktorí nás odviezli ich autami až tam sme mali možnosť užiť si aj túto časť Talianska. Z tohto projektu som si odniesla nielen cenné skúsenosti ale hlavne nové priateľstvá a neskutočné množstvo zážitkov. Naučila som sa čo to po taliansky, hrať neapolské karty, ako sa povie na zdravie v 5 jazykoch, ale aj zodpovednosti a pracovitosti.

Emine zážitky z Ríma

Na začiatku tohto leta som mala možnosť sa zúčastniť na workcampe v Miláne, Taliansku.

Už po príchode do SMS (Spazio di Mutuo Soccorso) som vedela, že to bolo dobré rozhodnutie, všetci boli veľmi milí a ochotní. Spolu s ôsmimi ďalšími dobrovoľníkmi z krajín ako sú Česko, Nemecko, Španielsko, Francúzsko a Turecko sme sa nasťahovali do apartmánov, kde sme spoločne trávili nasledujúce 2 týždne.

Našou hlavnou úlohou bola príprava komunitného festivalu. Príprava festivalu zahŕňala prácu s deťmi, športové aktivity a výpomoc v stánkoch. Tieto dni mi veľmi rýchlo ubehli, keďže mi to ako práca vôbec nepripadalo. Zvyšné dni pozostávali prevažne z pomocných aktivít v centre: upratovanie, varenie a práca v záhrade. Aktivity neboli náročné, mali sme mnoho prestávok a voľného času. Vo voľnom čase sme mali možnosť navštíviť Miláno, ísť na výlet k jazeru Como a vidieť Benátky.

Celé 2 týždne v Taliansku mi veľmi zbehli, spoznala som mnoho inšpiratívnych ľudí, mala možnosť získať nové skúsenosti a vidieť nové miesta.

Emin príbeh z Belgicka

It's a day after my return from the first workcamp. I am lying in front of the laptop and my eyelids are drooping from an exhaustion as I'm trying to express my 2-weeks-long experience in Belgium. How to describe it? Unusual? Unforgettable? Enriching? Certainly, it is not an easy job to share my impressions in the limited world of words - you simply must try it yourself. Before the departure, my feelings had been indecisive - Belgium had never been my dream country, I'd rather imagined many offices and organised people in suits. Funnily enough, my experience in the Asylum seekers' centre of the Red Cross in Yvoir showed otherwise. The village of Yvoir, hour and a half from Brussels, lies on the le Bocq river, surrounded by calm silent woods and pasturelands with the most muscular cows I have ever seen. Both the Red Cross staff and ESC camp leaders were far from organised (in good way) - never too strict about time management and opened to discuss our own interest in the leisure time. Our supervisors were young people full of joy, creativity and open-mindedness, which contributed to worthwhile activities in terms of reconstructions of the asylum seekers' buildings (we built benches, swimming pool, playground, drawers, painted them and room too...) and also to informal education on the daily bases. We were free to enter in contact with the residents which was both the most horrible and motivating part of the whole stay. People here come from all over the world's poorest or the most violent countries - Afganistan, Syria, Iraq, Palestina, African regions... They flee from war, persecution due to their religious believes or inhuman handling to apply for the status of refugees to be able to start new lives out of their home countries. All the administrative is complicated so the duration of stay may differ from a half year to 6 even more years. Listening to them sharing their disturbed life stories, seeing the marks of violence on their skin and even worse in their eyes is something you don't forget in a hurry. It may affect you in two ways - either you are utterly depressed or (which was luckily my case) it inspires and motivates you to be more interested in the world's happenings and whatever insignificantly try to be a part of the change. To compensate for a dramatic image I've just created - most of the people are people like you and me - still able to laugh, hopeful and trying with all their might to live (and let live). There are children engaging you with their sincere laughter, shining innocent eyes with a trace of naughtiness. Excuse me to steal a quote from my Hungarian teammate - it might be just because only certain sort of people are attracted to volunteering but I went on with extremely well with every single one of the other volunteers. We were a cultural mosaic too - 10 people, from 9 different countries - Italy, Spain, Hungary, Greece, Portugal, France, Belgium, Poland, Slovakia. We shared laughs and paralysis from the residents' stories and developed multicultural dialogue. Everybody was tolerant and so even in the free time we were able to reach an agreement as to what we should do. We explored Brussels, beautiful historical Bruges and Dinant where the inventor of saxophone comes from. We talked about problems of our countries and found similarities and differences among ourselves. We tried different cuisines and had a laugh over several fire alarms triggered by burnt tortilla de patatas. Even though I was far from happy to leave the place and valuable people I got to know, I wasn't too sad about the departure too. The experience motivated me to broaden my horizons and left me hopeful, that with such amazing people I met, we may as well change crucial negative phenomena in the world. In addition, this doesn't have to be the last time we see each other. Everywhere in the world there is space for help. Next time it might be ... Portugal? Italy? France? Greece? Poland? Spain? Belgium again? Hungary? Or even Slovakia?

Terezkina skúsenosť z Belgicka

Vďaka Európskemu zboru solidarity som sa zúčastnila tohto šestnásťdňového projektu v Belgicku. Toto dobrodružstvo začínalo cestou na letisko Schwechat vo Viedni, kde som čakala ďalšieho dobrovoľníka z Českej Republiky a následne sme išli spolu lietadlom na letisko Charleroi v Bruseli. Odtiaľ sme viackrát prestupovali autobusmi a vlakmi a nakoniec sme dorazili do centra saleziánskych sestier v Ganshoren de Villegas. Na mieste nás privítali domáci animátori, ktorí sa práve hrali s ostatnými dobrovoľníkmi z iných krajín spoznávacie hry, a hneď ako sme prišli, boli sme aj my uvedení do hry. Spolu, nás dobrovoľníkov zo zahraničia bolo 12: Štyria (traja chlapci a jedno dievča) boli z Montenegro, dvaja chlapci z Malty, tri dievčatá z Nemecka, jedno dievča z Talianska, chlapec z Česka a ja zo Slovenska. V tento piatkový večer sme po hrách mali oddychový režim pri hromadnej večeri vonku, kde boli aj ďalší domáci návštevníci centra a po ich odchode sme sa ešte pred spaním hrali spoločenské hry. Na ďalší deň nasledovali ďalšie hry a potom sme sa vybrali na výlet do centra Bruselu, kde sme spolu obedovali v parku a po obede sme rozdelení do troch skupiniek chodili po miestach a pamiatkach podľa kvízu na internete. Po spoznávaní miest sme mali ešte voľný čas v Bruseli, neskôr šli na večeru do reštaurácie a po nej sme sa vrátili do centra kde sme mali ochutnávanie našich národných jedál. Moje bolo v podobe korbáčikov, oštiepkov a horaliiek. V nedeľu sme boli doobeda na omši v bazilike, ktorá patrí do pamiatok Unesco a po nej nasledovalo rozdelenie do štyrok oratiek – dve boli pri Bruseli a dve pri Leuvene. Ja som spolu s Čechom a s Nemkou bola zadelená do oratka Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee, nachádzajúce sa 20 minút autobusom od mesta Leuven. Po spoločnom obede v Ganshorene sme tam mali odvoz a tam nás následne privítali hlavní organizátori tábora, ktorí nám povedali, v akej vekovej kategórii detí budeme. Mňa na prvý týždeň prideliť ku kategórii najmenších: 3-5 ročných. Bola to pre mňa nová výzva, nakoľko túto vekovú kategóriu na našich táboroch v Bratislave na Miletičke nemáme, a taktiež aj preto, pretože tieto deti vedeli len holandský jazyk. Počas tohto týždňa sme s nimi navštívili aj farmu v meste Mechelen, kde sme aj krmili zvieratká. Vo štvrtok 21.7. bol Belgický národný deň, keď deti neboli v oratku, tak sme mali čas sa viac spoznať s miestnymi animátormi a hrali sme sa rôzne zábavné hry, a taktiež sme mali aj belgické národné jedlá.

Bežná denná rutina začínala budičkou od siedmej ráno, pokračovala raňajkami, úlohami po nich, do 9:45 prichádzali deti, po príchode boli doobedné hry, po nich obed, po obede mal každý animátor polhodinovú pauzu, po pauze boli voľné hry s deťmi, po nich poobedné hry, po ktorých šli deti domov, či už autobusom (tzv. Musiekbus, podobný ako školský autobus) alebo ich rodičia vyzdvihli autom. Po ich odchode nasledovali krátke hry pre všetkých animátorov, po nich úlohy, po nich večera, po večeri čas na oddych, po ňom hodnotenie dňa všetkých animátorov, po hodnotení sa chystali hry na ďalší deň a materiály k nim a od 22:00 bol otvorený tzv. animátorský bar, v ktorom bolo jedlo a pitie, priestor na oddych a spoločenské hry. Posledná bodka na záver dňa bolo tzv. večerné slovko pred spaním. Po prvom týždni tábora nasledoval víkend v meste Gent s našou medzinárodnou skupinou dobrovoľníkov, kde sme spoznávali pamiatky a robili tzv. photochallenge. Mali sme aj voľný čas na pozretie si mesta a na nákup rôznych suvenírov. Po prehliadke mesta sme mali interkulturálne varenie, kde sme robili drinky, predjedlo, hlavné jedlo a dezert. Boli sme rozdelení do skupín a ja som robila hlavné jedlá, z ktorých jedno boli naše slovenské bryndzové pirohy. Pomáhali mi pri tom ďalší traja dobrovoľníci. Po večeri sa niektorí z nás aj zúčastnili hudobného festivalu v Gente. V nedeľu doobeda sme šli na omšu hneď vedľa

saleziánskeho strediska kde sme bývali, po nej nasledoval spoločný obed a po ňom sme sa všetci vrátili na naše miesta pôsobenia.

Druhý týždeň tábora som bola pri skupinke 6-8 ročných detí. Bol to iný režim ako pri prvom týždni, bolo to viac dynamickejšie a viac v centre diania. Počas celého tábora sme mali rôzne aktívne, pasívne a zároveň aj kreatívne hry v podobe maľovania a vytvárania rôznych vecí z papiera. Prvý týždeň sa niesol najmä v téme farmy a zvierat. Počas druhého týždňa prevládala téma superhrdinov. Tento tábor bol znamenitý najmä tým, že sme každý deň na seba si museli obliecť kostým podľa témy, ktorá bola v určité dni.

Dva aktívne týždne sme ukončili záverečnou spoločnou večerou, zdieľaním a modlitbou v meste Leuven, kde sme boli ubytovaní v hoteli. Celý tento projekt sme zakončili poslednými

spoločnými raňajkami na námestí v Leuvene, rozlúčili sme sa a vrátili sme sa späť do svojich krajín. Táto skúsenosť bola pre mňa veľmi obohacujúca a viem, že na ňu všetci zúčastnení budeme ešte dlho v dobrom spomínať.

Vďaka Inexu bolo celých 16 dní pre mňa jedným veľkým zážitkom. Spoznala som nových ľudí, nové miesta, ochutnala nové jedlá, zlepšila si zručnosti v angličtine, naučila sa zopár viet a slov po holandsky, zistila aké je to byť animátor v Belgicku, nadobudla odvahu a samostatnosť. Túto skúsenosť veľmi odporúčam, pretože napriek vynaloženej námahe a jazykovej bariére to stálo za to. A ako sa hovorí fráza, že život začína na konci našej komfortnej zóny, tak na tomto projekte sa mi to aj potvrdilo. :)

Matyasova skúsenosť z Francúzska - Workcamp in Orpierre, France August 2022

I signed up for this project at the very last minute. Previously I have participated in a similar volunteering project which also took place in France. I hold those memories very close to my heart, so I was eager to experience it one more time. Unfortunately, because of the pandemic restrictions I didn't have the chance to go for 2 years, so it was high time that I would embark on this new adventure. There were several reasons why I chose France as my destination: during my first volunteer camp I fell in love with the French countryside and its residents, so I decided to start learning the language and I figured this would be a fantastic opportunity to test my newly accumulated knowledge. Coincidentally the work in Orpierre was quite similar to the one I did a few years ago: our objective was to restore an old, overgrown drystone wall in the village.

On August 8th I have set out on my journey to the French countryside finally, on my way there I organized a brief visit to the beautiful coastal city of Marseille. From there I hopped on a train towards my destination, where our camp leader, Rémi, was already waiting for me. As soon as we have arrived at the campsite a rush of nostalgia washed over me: live music, children playing, and the laughter of people filled the air. I remember thinking to myself: finally, this is what I've been waiting for so long.

Orpierre (Or = gold Pierre = Peter / stone = golden stone/rock) is a small village with approx. three hundred inhabitants. The village is surrounded by golden colored hills and mountain ranges. The daytime temperature was 30 degrees Celsius, which was made quite pleasant by the fresh mountain air, however it was spiced by the cold nights, when the temperature dropped to 7-10 degrees.

Our group consisted of young people from around the globe; 4 Spanish speaking girls: Marina, Ana, Celia, from Spain and, Ada, from Mexico. They were responsible for the pleasant atmosphere in our camp, always chatty and cheerful. Laurene and Batiste from Belgium, armed with optimistic liberal views. Erwan, from Turkey, who was our resident bodybuilder. Qais, from Syria, who took the role of the chef, as he knew his way around spices quite well. Fodé and Erwan from France, who were the youngest in the group and also my best opportunity to practice my French, since they spoke very little English. Elena, an engineering student from Italy, always precise, cold headed and calculated with her work. Our two camp leaders: Rémi and Badis from France. Last, but not least, me from Slovakia.

As mentioned before, our work was to restore an old drystone wall. We were split into two groups and with my previous experience I was able to assist Badis with the training of our colleagues. We worked daily for 5 hours, with weekends being rest days. The work required both physical and mental

strength: some of the stones were quite heavy and we always had to take some time to find the perfect stone which we would place inside the wall. This type of masonry technique requires no artificial ingredients, such as cement, because of this we took pride in our work, since we utilized strictly natural building blocks. The wall we were working on is considered traditional in the region, it has a long history. During our work we managed to excavate a well-preserved part of an old fountain, dating back to medieval times, which was later donated to the local museum.

Local residents made frequent visits to the construction site and were quite delighted that the old wall was finally being restored. They rewarded us with occasional gifts, such as fruit and vegetables from their gardens and other local delicacies.

Our life in a camp was simple. We were living in tents, and everyone was assigned a role for each day, such as cooking and cleaning. Each day we prepared dishes from our home countries. In our free time we had some organized activities, but we also had plenty of opportunities to freely wander around in the area, as the camp provided us with free rental bikes. Elena and me, with whom I became quite close during our stay, since we shared the same passion for hiking and nature, spent our time by going on trail runs on the nearby mountains. It's safe to say that we managed to climb every mountain in the area 😊. The smell of freshly harvested lavender flowers in the air is something I will remember until the day I die. On weekends we embarked on journey and visited nearby cities and festivals (on these occasions, us two sometimes snuck away for a cheeky afternoon hike as well.) It would be too long to list every concert and festival individually, but the universal feeling of freedom and happiness, provided by the locals is unmatched.

Nearing the end of our project we surprised the village with an international dinner, where we cooked characteristic national dishes from our respective countries, most of the village showed up and also brought some food and drinks. The locals were quite grateful for our work, and we had the opportunity to chat with them. Unfortunately, the three weeks, which was the duration of our stay flew away in a whim and eventually we had to pack our tents and go home. On the last day we passed around postcards where we left one last message to each other and after a tearful goodbye we all got on the train and headed towards home.

Overall, this project was an incredible experience, the people, scenery, music are all things which I think made me a better person. I would definitely sign up for much more volunteering activities and would also recommend it to everyone to try at least once!

Robova ESC v Portugalsku: Príchod domov s Amar ante

Bom dia! Volám sa Robo a rok 2022 ma zavalil do skromného, ale o to krajšieho mestečka Amarante v severnom Portugalsku na ročné dobrovoľníctvo v miestnom Casa da Juventude. Miestom, kde ma okrem tresky, zeleného vína a nekonečného čakania v rade na pokladňu, toho času v našom centre čakalo približne 13 ďalších dobrovoľníkov a kopa aktivít, ktoré by sa dali rozdeliť do 3 kategórií.

Prvou bola sociálna sféra, v rámci ktorej sme chodili vypomáhať do škôlky a základných škôl, kde sme robili jógu, výtvarné aktivity, rôzne outdoor hry a aktivity, či dokonca aj experimenty! Také tie jednoduché z internetov, aby sme tie školy omylom neodpálili a zároveň, aby sa nám podarilo na prvý pokus. Popri školách sme chodili robiť jednoduché cvičenia či tance do centra pre klientov s rôznymi postihnutiami, čo bolo jednou z najviac odmeňujúcich aktivít, dovoľm si povedať, že pre každého dobrovoľníka, nakoľko títo klienti boli vždy veľmi vďační za našu návštevu a objímali nás s veľkými úsmevmi na tvárach.

Druhý typ aktivít sa spájal s hodnotami jednej z hostiteľských organizácií, ktorá šíri myšlienky fair-trade obchodu, podpory lokálnych producentov a celkovo udržateľnosti. Čo to v praxi dobrovoľníka znamenalo – podpora lokálnych organických fariem jééé! Jedna z mojich obľúbených aktivít, ktorá vyzerala podobne, ako WWOOF pre tých, ktorí poznajú tento koncept – tj deň sme strávili na jednej z ‘partnerských’ fariem vypomôcť s čímkoľvek, čo bolo potrebné v danej sezóne, od rúbania dreva cez sadenie zemiakov až po zbieranie (jedlých) gaštanov. Koncept, ktorý by som si chcel vedieť predstaviť aj v pracovnej budúcnosti, tj. aspoň jeden deň v týždni venovať mimo mesta a vypomôcť tým, ktorí tú pomoc potrebujú.

Posledný typ aktivít závisel od angažovanosti a proaktivity človeka, keďže nám bol poskytnutý priestor a podpora pre čokoľvek, o čo sme mali záujem a radi by sme to v nejakej forme zdieľali s miestnou komunitou. V našich interných ESC kruhoch sa to nazýva personal projects, a považujem to za jednu z najväčších výhod ESC dobrovoľníctva, kedy si človek môže vyskúšať, aké to je zorganizovať, pripraviť či viesť aktivity tvojmu srdcu blízke a zistiť tak, či by šlo o niečo, čo by ťa v budúcnosti mohlo naplňať. Za seba môžem povedať, že učenie angličtiny či účasť na projektoch týkajúcich sa udržateľnosti, ktoré predstavovali moje personálne projekty v Amarante, mi ako vyštudovanému ekonómovi a manažérovi rozšírili možnosti, čomu sa v budúcnosti venovať 😊

Ročný pobyt v Amarante mi v skratke dal veľa možností, priateľov, pohľadov na život a dobrého pocitu z vlastnej práce a ak som náhodou svoju ESC skúsenosť stále dostatočne nepredal, tak čitateľ vedz, že som v živote nemal toľko energie, motivácie a zábavy, ako počas roku 2022, a to som počas neho potiahol na 30ku!

A teda, portugalcinu som sa síce veľmi naučiť nestihol, za to v nej dnes v 2023 po návrate domov viem povedať, že moja ESC skúsenosť bola *amar ante*.

